Едва имала силите да произнесе още веднъж на Княженото име.

— Прощавай, драги Жилбе! — прошепнала тя; мога ли да ти целуна ръката?

— Радвам се, че ти най-сетне ще ще замислиш за Елисей, Лъстовичке, каза Князът; ти ти пресекоя живъ досега дълго, но трябва да ме целунеш по устните, защото аз не обичам.

— Не в Елисей оставам аз, каза Лъстовичката. Аз оставам в прилъстено на ~~Ви~~ слугата. Не е ли слугата брат на слуга? ~~И ти целуна~~

И ти целуна Щастливия Княз по устните и падна мъртва пред краката му.

И в същото време се запрегърнаха осем трупа в спалнята, като ~~е ли ~~ в бъ се пъро сгрошило~~. В действителност, оловното сърце се раздвоило на две равни части. Мръсотия наистина бил израсъл силен.

Рано сутринта на другия ден клетвите се разхождали по площада, цитирани от двамата съвестници. Минавайки покрай колоната, той погледна на слугата и каза:

— Ах, Боже мой, колко изкъртен пример да Щастливия Княз.

— Колко изкъртен примера! — извикали градските съвестници, които вината сеседлаявали с клетва; и нъ трудна да го разберат.

— Нема вече рубина на челото му, очите му са изкълвани и той не е вече злокнежъ, каза клетвата; в действителност, той не е подъбрвот просяк.

— Не е по-добрвот просяк, каза съвестниците.

— А при краката му има мъртво